

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 3133/2020
14.01.2021. године
Београд

Врховни касациони суд у већу састављеном од судија др Драгише Б. Слијепчевића, председника већа, Јасмине Стаменковић, др Илије Зиндовића, Татјане Матковић Стефановић и Татјане Миљуш, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Јелена Галић, адвокат у ..., против тужене Републике Србије, коју заступа Државно правобранилаштво – Одељење у Новом Саду, ради исплате, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 1232/20 од 30.07.2020. године, у седници већа од 14.01.2021. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ посебна ревизија тужене.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужене изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 1232/20 од 30.07.2020. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Новом Саду П1 1997/18 од 30.01.2020. године, ставом првим изреке, одбијен је приговор апсолутне ненадлежности суда; ставом другим изреке тужбени захтев је делимично усвојен; ставом трећим изреке обавезана је тужена да тужиоцу на име теренског додатка за период од 01.11.2015. године до 01.11.2018. године исплати износ од 14.878,53 динара са законском затезном каматом од 15.11.2019. године до исплате и износ од 5.254,27 динара на име законске затезне камате обрачунате од доспелости до 14.11.2019. године; ставом четвртим изреке обавезана је тужена да тужиоцу исплати на име додатка на плату по основу приправности за период од 01.11.2015. године до 31.03.2018. године износ од 149.453,48 динара са законском затезном каматом од 15.11.2019. године до исплате и износ од 49.409,62 динара на име затезне камате обрачунате од доспелости до 14.11.2019. године; ставом петим изреке одбијен је део тужбеног захтева на име додатка на плату по основу приправности за период од 01.04.2018. године до 01.11.2018. године; ставом шестим изреке обавезана је тужена да тужиоцу накнади трошкове поступка у износу од 90.487,00 динара са законском затезном каматом од извршности пресуде до исплате; ставом седмим изреке одбијен је захтев тужиоца за исплату законске затезне камате на трошкове поступка од подношења тужбе до извршности пресуде.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж1 1232/20 од 30.07.2020. године одбијена је жалба тужене и потврђена првостепена пресуда у усвајајућем делу и делу о приговору.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужена је благовремено изјавила ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка, погрешено и непотпуно утврђеног чињеничног стања и погрешне примене материјалног права, с позивом на одредбу члана 404. ЗПП.

Чланом 404. ставом 1. ЗПП ("Службени гласник РС", бр. 72/11...18/20) прописано је да је ревизија изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија), а ставом 2. да о дозвољености и основаности ревизије из става 1. овог члана одлучује Врховни касациони суд у већу од пет судија.

Правноснажном пресудом тужена је обавезана да тужиоцу исплати припадајуће, а неисплаћене, износе по основу теренског рада и приправности. О овом праву тужиоца и о висини тражене накнаде судови су одлучили уз примену материјалног права које је у складу са правним схватањем израженим кроз одлуке Врховног касационог суда, у којима је одлучивано о истоветним захтевима тужилаца, са истим или сличним чињеничним стањем и правним основом, због чега у конкретном случају не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса, ни у интересу равноправности грађана, као ни потреба уједначавања судске праксе или новог тумачења права.

Сходно изнетом, Врховни касациони суд налази да у конкретном случају нису испуњени услови за одлучивање о ревизији тужене, као изузетно дозвољеној, применом члана 404. става 1. ЗПП, на основу чега је и одлучено као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. става 2. тачке 5) ЗПП, Врховни касациони суд је установио да ревизија није дозвољена.

Чланом 403. ставом 3. ЗПП прописано је да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијеног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

У овој парници тужба ради исплате поднета је 09.11.2018. године, а побијана другостепена пресуда је донета 30.07.2020. године. Вредност предмета спора побијаног дела износи 170.530,42 динара.

Како вредност предмета спора побијаног дела очигледно не прелази динарску противвредност од 40.000,00 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, ревизија тужене није дозвољена на основу одредбе члана 403. става 3. ЗПП.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд је на основу члана 413. ЗПП одлучио као у ставу другом изреке.

Председник већа – судија

др Драгиша Б. Слијепчевић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић